

„Asi bychom si měli nejprve promluvit s bratrem Ignácem a potom s Antošem,“ navrhl Adam.

Konrád přikývl. „Dobře. Nechám Ignáce zavolat.“ A s těmi slovy ztěžka vstal a zamířil ke dveřím.

Adam ho sledoval starostlivým pohledem. Napadlo ho přitom, že opat Konrád v tuto chvíli svá léta nezapře.

„Mohu odpřisáhnout, že ve skriptoriu v době, o které mluvíš, nebyl nikdo kromě otce Konráda a mě,“ odpověděl na Adamův dotaz Ignác, nevysoký, poněkud zavalitý mnich s ruměnou tváří. „Otec Konrád se na chvílku vzdálil a po jeho odchodu do skriptoria přišel Antoš s nějakými novými barvami, což mě překvapilo, protože jsem si mu o ně neřekl.“

„Měl podle tebe možnost prohlédnout si nebo přečíst listy sepsané otcem Konrádem?“ zeptal se ho Adam.

Ignác poněkud znejistěl, protože se ten zpočátku přátelský rozhovor začínal nepříjemně podobat výslechu. „Vyloučit se to nedá,“ připustil nakonec neochotně. „Já... chtěl jsem dokončit složitou iniciálu, na které jsem pracoval, a v takovém případě nevnímám okolní svět. Od té práce jsem vzhlédl, teprve když se vrátil otec Konrád. A to byl Antoš už na odchodu.“

„A já našel dopisy přesně tak, jak jsem je nechal,“ doplnil Ignácovo líčení Konrád.

„Myslím, že nastal nejvyšší čas, abych se vydal za Antošem,“ prohlásil Adam.

A Konrád na to pouze mlčky přikývl.

Adam se ze Zbraslavského kláštera vydal nejprve na Nový Hrádek, aby se pozdravil s otcem a zasvětil ho alespoň zčásti do svých plánů. Chtěl si tam také promluvit se Šimonem, aby ho zpravil o jeho novém poslání a předal mu pověřovací list, kterým ho, stejně jako Adama, opatřil pro všechny případy zbraslavský

opat. Otec z toho jistě radost mít nebude, neboť doufal, že mu bude Šimon přes léto pomáhat s hospodářstvím. Avšak ochránit opata Konráda, to byl nepochybně mnohem naléhavější úkol, i když on sám nebezpečí podceňoval. Adam však trval na tom, že Šimon s několika ozbrojenci bude střežit Zbraslavský klášter, dokud se nezjistí, co se skrývá za útoky na Petra z Aspeltu a Rudegera.

Ve Zbraslavi měl Šimon ještě pomoci Adamovi s pátráním po Antošovi.

Když Adam dorazil na rozlehlý dvůr před usedlostí, panoval tam čilý ruch. V tuto roční dobu to nebyla výjimka. Adamův otec Zbyněk tam rozdával různé příkazy.

Adam se při tom pohledu, který se mu naskytl, usmál – otec mohl mít vlasy prokvetlé stříbrem, ale věk mu na energii neubral. Jen jednou ho okolí mohlo spatřit bezmocného a zcela zdrceného – tehdy, když náhle ovdověl. Trvalo dlouho, než se z té rány vzpamatoval, stejně jako Adamovi trvalo dlouho zvyknout si na život bez matky.

Zbyněk se pak už neoženil. Usadil se na svém dvorci, kde mu domácnost vedla hospodyně Háta, a věřil, že Nový Hrádek jednou převezme Adam.

Zbyněk se nyní s dalšími pokyny otočil k jednomu ze sloužících, když vtom zahlédl syna, jak sesedá z koně.

Vyкроčil k němu a tvář se mu rozzářila úsměvem.

„Zaplat' Bůh, žes konečně doma!“ vítal Adama a objal ho. „Dlouho jsme se neviděli. Potřebujeme teď každou výpomoc, i když se žně chýlí ke konci. Musíme však co nejdřív svézt úrodu do stodol. Počasí nám věčně přát nebude.“

„Věřím, že ti byl mezitím Šimon věrnou oporou!“ zasmál se Adam.

„To opravdu byl,“ ujistil ho otec. „A teď pojď, po cestě ti jistě vyhládko. A Háta by mi neodpustila, že tě zdržuji od té opulentní hostiny, kterou na tvou počest vystrojila. Já jí totiž neprozřetelně prozradil, že dnes přijedeš, jaks mi napsal.“

„To nesmíme Hátu nechat čekat!“ zasmál se Adam a zamířil s otcem do domu.